

מקצועות של ארתור

ק. פיצהוג

1885

היה פעם ילד בשם ארתור
שתמיד שינה את דעתו ומעולם
לא היה מרוצה, כי רצה את מה
שיש לאחרים ולא הסתפק במה
שהיה לו. היו לו אמנם משחקים
רבים ויפים אבל הוא תמיד חשב
שמשחקים של אחרים הם טובים
ויפים יותר ותמיד לאחר
שההורים קנו לו דבר מה שרצה
הוא החליט שהוא רוצה דבר מה
אחר. ולכן אף פעם לא היה
מרוצה.

יום אחד שאל אותו דוד מה הוא
רוצה להיות כאשר יגדל. ארתור
אמר שהוא רוצה להיות רוקח
ושהוא לא רוצה להמתין עד
שיגדל אלא רוצה להיות רוקח
מיד, כי רוקח תמיד ערבב

חומרים מעניינים והיו לו גם
מאוזניים יפים.

הדוד הכיר רוקח אחד ולכן
הבטיח לארתור שידבר איתו
ויבקש לקבל את ארתור כשוליה.
ארתור הלך לבית המרקחת
בשמחה רבה והיה גאה מאוד
כשהרוקח הראה לו את הדברים
המונחים על הדלפק. אבל אחרי
שעה ארתור התעייף וחזר
הביתה.

בערב סיפר לדוד שלו ששינה את
דעתו והוא רוצה להיות סופר
ולכתוב ספרים מעניינים.
הדוד חייך וקנה לו מחברת עבה
ועט וארתור הקטן התחיל לכתוב
סיפור על ענק אחד.

אבל תוך כדי כתיבה הרגיש
שהחמור של אביו עומד מחוץ
לחלון, מביט עליו וכאילו מזמין
אותו לצאת אליו החוצה, ולשחק.
ארתור יצא אל החמור, שיחק
איתו ושכח לגמרי על הסיפור
שהתחיל לכתוב.

"ואיך התקדמת עם הכתיבה?"
שאל בערב הדוד "אולי תקריא לי
את הסיפור." ארתור הסמיק
והודה ששכח כלל שרצה להיות
סופר.

שוב חיך הדוד. באותו ערב כל
המשפחה יצאה לקונצרט
שהתקיים בעיירה. בדרך הביתה
ארתור אמר שכבר החליט סופית
ושהוא רוצה להיות מוסיקאי. אילו
רק יכול היה ללמוד לנגן בחליל,

ולהצטרף כחלילן לתזמורת, הוא
יהיה מאושר כל חייו.
למחרת הדוד הביא לו חליל קטן
וכמה דפי תווים. ארתור ניגן
בחליל עד ארוחת הערב, ואחר
כך התעייף, והנגינה שלו עייפה
גם את אמו ואת כל האחרים,
מלבד גורי כלבים אחדים שדווקא
התעניינו מאוד ואף הצטרפו
למוסיקה.

הדוד שבא בערב ביקש מארתור
לנגן לו על חלילו. אבל ארתור
אבד את החליל כשיצא לשחק
בחצר לפני הארוחה, ושכח כבר
שרצה להיות מוסיקאי. הוא אמר
לדוד שהוא שינה את דעתו
ובדיוק רצה לספר לו כי הוא יהיה

רופא. אך הדוד קרא לו, נתן לו
חבילה גדולה.
"אני רוצה שתשתמש בזה מחר
ואחר כך תגיד לי מה אתה רוצה
להיות בעתיד" אמר.
ארתור מצא בחבילה משהוא
שנראה כמו מצקת גדולה עם
רשת בקצה. אבא הסביר לו שזה
נועד לתפוס דגים.
אז למחרת יצא ארתור לנחל קטן
שזרם בקרבת ביתו, נשאר שם
כל היום וניסה לתפוס דגים.
בערב, כשהדוד הגיע שוב
לביתם, ארתור רץ אליו והודה לו
על המתנה שגרמה לו הנאה כזו
כל היום.
"לא התעייפת?" שאל הדוד, כי
ארתור תמיד התעייף אחרי יום

אחד של התעסקות במקצוע
חדש.

"לא, דוד" אמר ארתור "ואני לא
רוצה להיות שום דבר שהגדולים
עושים. אני רוצה להיות ילד קטן
ולשחק באוויר צח."

"עכשיו אגיד לך דבר מה" אמר
הדוד "זה מועיל מאוד להיות
רוקח, או מוסיקאי או סופר, אבל
הדבר הטוב ביותר זה להיות ילד
קטן ומרוצה מעצמו, כי כל
מוסיקאי, או רוקח או סופר היה
מאוד רוצה להיות שוב ילד קטן,
אילו רק יכול היה. כי אתה יכול
להיות כל דבר בעתיד במשך
הרבה שנים, אך ילד קטן אתה
יכול להיות רק פעם אחת."